

Corr. Gent, 23 juni 2003, 23e K.

O.M. / E.E.R. en crts

(...)

Nopens de feiten

De eerste drie beklagden worden vervolgd voor:

- het verbranden van afval, het storten van afval (locatie Zuid en Noord) en het storten van afval in niet lekdichte containers waardoor uitvloeiing van vetten, in de periode van 19 februari 2001 tot 6 maart 2001 (inbreuk A);
- de exploitatie van een vergunningsplichtige inrichting klasse 2 op de locatie Noord, meer bepaald een opslagplaats voor vloeistoffen (rubriek 17.3.6.2° Vlarem II) en een verbrandingsinrichting (rubriek 43.1.2° Vlarem II) en van een meldingsplichtige inrichting klasse 3, meer bepaald op de locatie Zuid het gebruiken van elektriciteit-transformatoren (rubriek 12.2.1° Vlarem II) en op de locatie Noord en Zuid inrichtingen voor het fysisch behandelen van gassen, koel- en airconditioninginstallaties en luchtcompressoren in de periode van 19 februari 2001 tot datum dagvaarding (inbreuk B en D).

De vier beklagden worden vervolgd voor:

- bepaalde normen voor de lozing van huishoudelijk afvalwater in de gewone oppervlaktewateren te hebben overschreden op de locatie Zuid op 19 februari 2001 en op 29 juni 2001 op de locatie Noord (inbreuk C);
- lozing van het afvalwater van het benzinstation T. en het afvalwater van de restaurants en het motel via een niet meer functionerende waterzuiveringsinstallatie in de aanpalende grachten op de locatie Noord en Zuid in de periode van 19 februari 2001 tot datum dagvaarding (inbreuk E).

(...)

Nopens de telastleggingen

De eerste, de tweede en de derde beklagden betwisten de telastleggingen A (behalve het storten van afval over het terrein), B, D en E niet.

Uit het strafdossier blijkt genoegzaam dat ook het storten van afval over het terrein (tenlastelegging A) bewezen is.

Ook de telastlegging C in hoofde van deze beklagde komt bewezen voor. Het strafdossier toont aan dat de afvalwaters van de inrichtingen van de beklagden aangesloten waren op de niet functionerende afvalwaterzuiveringsinstallaties (locatie Noord en Zuid). De beklagden kunnen zich wat hun strafrechtelijke aansprakelijkheid betreft niet verschuilen achter al dan niet duidelijke afspraken of overeenkomsten met de vierde beklagde wat betreft het onderhoud van die aan de vierde beklagde vergunde afvalwaterzuiveringsinstallaties.

Krachtens artikel 5 Sw. is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek (geen occasioneel) verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Een cumulatie in de vervolging van rechtspersoon en natuurlijke persoon is mogelijk. Wanneer de geïdentificeerde natuurlijke persoon het misdrijf wetens en willens heeft gepleegd, dan kan hij samen met de rechtspersoon veroordeeld worden (art. 5, tweede lid Sw.).

Enkel wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk wordt gesteld uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerd natuurlijke persoon kan enkel diegene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld (art. 5, tweede lid Sw.).

Uit het strafdossier blijkt dat de eerste en de tweede beklaagde wetens en willens in strijd met de wet hebben gehandeld. Als gedelegeerd bestuurders van de derde beklaagde waren zij op het ogenblik van de telastgelegde feiten belast met het dagelijks bestuur.

De telastgelegde feiten hebben een intrinsiek verband met de verwezenlijking van het doel van de derde beklaagde en werden eveneens voor haar rekening gepleegd aangezien de feiten zich hebben voorgedaan in het kader van haar exploitatieactiviteiten.

De telastleggingen onder A, B, C, D en E zijn in hoofde van de eerste, tweede en derde beklaagden bewezen.

De vierde beklaagde beroept zich ten onrechte op artikel 62, par. 2, Vlarem I wat betreft de telastlegging E aangezien de processen-verbaal en de monsternemingen door de milieu-inspectie in verband staan met de telastlegging C. Deze laatste processen-verbaal en de analysesresultaten werden door de milieu-inspectie betekend aan de toen gekende exploitant.

Uit het strafdossier blijkt genoegzaam dat de vierde beklaagde in de geïncrimineerde periode niet enkel de milieuvergunninghouder voor de niet functionerende afvalwaterzuiveringsinstallaties was, maar bovendien ook dat de afvalwaters van haar inrichtingen - alsook die van de eerste t.e.m. de derde beklaagde - op die installaties daadwerkelijk (minstens tot september 2002) waren aangesloten én dat zij niet heeft ingestaan voor het onderhoud ervan. Het aandeel van elke beklaagde in de overschrijding van de geldende normen is voor de strafbaarstelling niet relevant. De vierde beklaagde kan zich in de gegeven omstandigheden evenmin verschuilen wat haar strafrechtelijke aansprakelijkheid betreft, achter al dan niet duidelijke afspraken wat betreft het onderhoud van de afvalwaterzuiveringsinstallaties met de overige beklaagden. De telastgelegde feiten werden door de vierde beklaagde wetens en willens gepleegd.

De telastleggingen C en E zijn ook ten aanzien van de vierde beklaagde bewezen.

Nopens de straffen

De inbreuken sub A. kunnen krachtens artikel 56 van het Afvalstoffendecreet worden bestraft met een gevangenisstraf van 1 maand tot 5 jaar en/of een geldboete van € 100 tot € 10 miljoen.

De inbreuken onder sub B., C en D kunnen krachtens artikel 39 van het Milieuvergunningendecreet worden bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 1 jaar on/of een geldboete van € 100 tot € 100.000.

De inbreuken sub E. kunnen krachtens artikel 41 van de Oppervlaktewaterwet worden bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 6 maand en/of een geldboete van € 26 tot € 5.000.

De hierboven bewezen verklaarde telastleggingen A, B, C, D en E in hoofde van de eerste t.e.m. de derde beklaagde zijn de uiting van éénzelfde misdadig opzet zodat voor de onderscheiden feiten slechts één straf dient opgelegd, de zwaarste.

De hierboven bewezen verklaarde telastleggingen C en E in hoofde van de vierde beklaagde zijn de uiting van éénzelfde misdadig opzet zodat voor de onderscheiden feiten slechts één straf dient opgelegd, de zwaarste.

De beklaagden hebben langdurig de afvalstoffen-, milieu- en oppervlaktewaterwetgeving overtreden. Uit hun houding tijdens het onderzoek en ter zitting is gebleken dat de eerste, de tweede en de derde beklaagde nauwelijks of geen inzicht hebben in de aantasting van het milieu door de bewezen verklaarde feiten. T.a.v. de vierde beklaagde is een onaanvaardbare nalatigheid aangetoond.

De feiten tonen aan dat zij handelden uit winstbejag en dat zij lichtzinnig omspringen met het leefmilieu dat voor hen kennelijk geen enkele waarde heeft. Waar andere bedrijven met gelijkaardige activiteit zware financiële inspanningen dienen te leveren om te voldoen aan de geldende regels, hebben de beklaagden aangetoond dit zij hun eigen belang steeds op de eerste plaats stellen en dat de voormelde regels niet aan hen besteed zijn.

Een geldboete zoals hierna bepaald dringt zich voor elk van hen op. Bij de bepaling ervan wordt rekening gehouden met het langdurig economisch voordeel dat uit het negeren van de wetgeving gehaald werd.

(...)

Nopens het exploitatieverbod en de vordering tot verwijdering van de afvalstoffen

Het Openbaar Ministerie vordert terecht in toepassing van art. 39 par.2 van het Milieuvergunningsdecreet een exploitatieverbod ten aanzien van de eerste, tweede en derde beklaagde. Uit het onderzoek en ter zitting is gebleken dat de inrichtingen van de beklaagden op heden nog steeds niet vergund zijn. De verdere exploitatie van de inrichting van de derde beklaagde vormt een ernstige bedreiging voor het leefmilieu.

Het openbaar ministerie vordert eveneens terecht een dwangsom.

Uit het onderzoek is gebleken dat er redenen zijn om aan te nemen dat de derde beklaagde zich zal onttrekken aan het exploitatieverbod. Een dwangsom van 150 EUR per dag dient te worden gekoppeld aan het exploitatieverbod.

(...)